

Ölbey Irén: Tavaszi séta

Írta:

2015. június 05. péntek, 13:47

Jöjj, sétáljunk egyet s szemléljük Istent a tavaszban, ki borzas bokrok, s fáklyás fák közt jár a
kertben halkán, ott lépeget a pázsiton s
virágot gyűjtogat, tulipánt
, árvácskát, nárciszt és gyöngyvirágokat.

S ott jár a hegyormokon ibolya fellegekben, hajnal, dél, alkonyat ragyog, ha mozdulata
rebben, a nap a bérese s szórja szertesét a
termő élet magvait és kivirul a rét.

A dombokra Isten bársony mentét terít s ha kába, jókedvű szél dalol, Ő fú arany sípjába. Őt
zengik a folyók, s nézd a tó gyémánt tükör,

oly mozdulatlan s benne az Ő képe tündököl.

Csízék, sármányok s fülemülék forró füttye zeng fel a madarak hangversenyeznek és Ő a
nagy karmester. A látható s a láthatatlan
világegység felett az Ő
oszthatatlan s bonthatatlan Lelke lebeg.